

VISAND VISUL LUI DUMNEZEU

TARCISIO MEZZETTI

Când citesc scrisoarea Sfântului Paul către Biserica pe care a fondat-o, mă atinge întotdeauna sistematic o frază care se repetă, pe care Apostolul le-o adresează în diferite moduri:

„Așadar, vă îndemn: fiți imitatorii mei!” (1Cor 4, 16).

În *Scrisoarea către Filipeni*, Apostolul spune:

„Fraților, fiți imitatorii mei și priviți cu atenție la aceia care umblă după modelul pe care îl aveți în noi!” (Fil 3,17);

Imitația se mută de la persoana lui Paul către toți cei care, desigur fiind mai în vârstă, au pornit deja pe calea imitării lui Paul însuși. Conceptul pare, apoi în alte ocazii, să devină și mai precis:

„Fiți imitatorii mei așa cum eu sunt al lui Cristos” (1Cor 11,1);

și, în cele din urmă, în scrisoarea către Efeseni, el capătă aspectul cel mai adevărat:

„Așadar, fiți imitatorii lui Dumnezeu, ca niște copii iubiți și umblați în iubire după cum și Cristos ne-a iubit pe noi și s-a oferit lui Dumnezeu pentru noi ca ofrandă și jertfă de bună mireasmă!” (Ef 5,1-2).

Sfântul Paul își oferise viața lui Isus, așa cum Isus o oferise Tatălui, și din acest motiv putea spune cu bucurie și exaltare:

„Am fost răstignit împreună cu Cristos. Așadar, nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.” (Gal 2,20).

Isus spusese:

„Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi.” (In 15,13);

iar sfântul Paul, însuflețit de același elan de iubire, simte cum arde în el iubirea lui Cristos; el ne spune explicit:

„... iubirea lui Cristos ne constrânge” (2Cor 5, 14);

și dăruindu-și viața și energia lui Dumnezeu de dragul fraților săi, el se poate mândri pe bună dreptate că este un imitator al lui Cristos și poate spune pe bună dreptate fiilor săi iubiți în credință:

«... fiți imitatorii mei...».

Aș vrea să mă pot adresa vouă cu aceleași cuvinte ca Sfântul Paul! Dar în timp ce simt în mine dorința de a înțelege din ce în ce mai mult și de a dori să imit în vreun fel acest gigant al credinței, simt inevitabil distanța infinită care se află între sărăcia mea, egoismul meu și consecvența credinței, iubirii și vieții acestei figuri imense a lui Paul.

Totuși, ar trebui să existe o modalitate de a-l imita. Dacă le-a scris astfel corintenilor, filipenilor și efesenilor, este greu de înțeles de ce nu ar putea, sau nu ar trebui, să ne scrie și nouă. Iar dacă ne

este adresat, atunci poate că este posibil să intrăm într-un canal special al harului divin care ne va permite să vedem că e realizabil ceea ce încă ni se pare de neatins astăzi. Gândindu-mă la asta, mi se pare că abordarea acestui urcuș sau, poate mai exact, platforma potrivită pentru acest salt, este posibilă prin intermediul a două mijloace:

- a. Lupta, în adâncul conștiinței noastre, pentru a elimina conceptul de „lege”, ca motivație a slujirii noastre lui Dumnezeu în Comunitate. Această motivație trebuie înlocuită cu rugăciunea neîncetată, pentru ca Dumnezeu să schimbe inima de piatră în inimă de carne și să ne dea astfel iubirea ca motivație principală, iubirea pentru Cristos, iubirea lui Cristos.
- b. Ca Dumnezeu să pună în inimile noastre viziunea și visul său cu fiecare dintre noi și să ne dea perseverența de a trăi acest vis până la capăt.

*

Aceste două puncte, însă, sunt doar aparent două, în realitate cel de-al doilea îl încorporează și îl absoarbe pe primul. Pentru că, dacă putem vedea visul lui Dumnezeu cu viața noastră, atunci legea și structura sa se vor destrăma ca o farfurie veche aruncată pe fereastră în noaptea de Anul Nou. Sfântul Paul a văzut visul lui Dumnezeu și l-a păstrat cu gelozie în inima sa. Dumnezeu spune:

„...Eu te voi salva de acest popor și de păgânii la care te trimit ca să le deschizi ochii, să-i întorci de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenirea împreună cu cei sfințiți prin credința în mine” (Fap 26,17-18).

Extraordinar vis al lui Dumnezeu! Încredințat unui om extraordinar. Răspunsul lui Paul, însă, este la fel de măreț și extraordinar. Datorită acestui vis, Sfântul Paul strigă cu exaltare:

„Sunt ei slujitorii lui Cristos? – vorbesc ca unul ieșit din minți – sunt cu mult mai mult: sunt peste măsură în trudă, cu mult mai mult în închisori, cu mult mai mult în bățai, adesea în pericol de moarte, ²⁴ de cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, ²⁵ de trei ori am fost bătut cu vergile, o dată am fost bătut cu pietre, de trei ori am naufragiat. O zi și o noapte am rămas în largul mării. ²⁶ Deseori în călătorii, în pericole pe râuri, în pericole din partea tâlharilor, în pericole din partea conașionalilor, în pericole din partea păgânilor, în pericole în cetate, în pericole în pustiu, în pericole pe mare, în pericol printre frații falși. ²⁷ În muncă și trudă, deseori în privegheri, în foame și sete, adesea în posturi, în frig și fără haine...”.

Și Isus avea un vis:

„Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă!”

Pentru acest vis:

„...nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuiat pe sine ...făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce”.

Din aderarea la vis ia naștere coerența, din aderarea la vis ia naștere invitația la imitație:

„Fiți imitatorii mei așa cum eu sunt al lui Cristos” (1Cor 11,1)

adică, să adererați la visul meu, care este visul lui Cristos.

*

Să nu subestimăm niciodată puterea oricărui mic vis, care zace în inima noastră, să nu subestimăm niciodată puterea credinței în acel vis mic, nici puterea conținută în proclamarea acelei credințe.

Biblia ne învață în mod repetat că lucruri așa de importante, precum viața și moartea, sunt în puterea limbii. Pentru că limba noastră are puterea de a crea sau de a distruge, de a salva sau de a condamna. Când întâlnim pe cineva care este negativ, sau cinic, sau se plânge mereu, el este un distrugător. El are în propria sa limbă puterea de a distruge visurile pe care Dumnezeu le-a pus în inimile fraților și surorilor sale. El este capabil să distrugă atât credința pe care Dumnezeu a pus-o în inima sa, cât și credința altora și, în cele din urmă, este capabil să ucidă chiar și speranța din propria sa viață. Dacă există măcar o urmă de negativism în inimile voastre astăzi, fraților, măturați-l, alungați-l din mințile voastre, nu-i permiteți să se cuibărească, deoarece copiii săi vor fi moartea și dezolarea. Cu siguranță, există acum cineva care să-mi spună:

«**Dacă ai ști prin câte a trebuit să trec!... »**

Dar nu există nimeni pe întreaga suprafață a pământului, care să nu aibă probleme, dificultăți, suferințe și dezamăgiri. Nu există nimeni care, dacă ar vrea, să nu se poată plânge de faptul că nu a primit de la viață decât spini. Eu, de exemplu, mă străduiesc să privesc înainte, susținut de visul meu și de speranța de a vedea slava lui Dumnezeu, dar dacă mă uit în spatele meu, găsesc doar suma atâtor greșeli, dezamăgiri și suferințe, care ar putea foarte bine să umple zeci de vieți umane obișnuite. Cu toate acestea, în ciuda tuturor lucrurilor, cel înțelept își spune în sinea lui în fiecare zi:

«**Îi voi da necazurile mele lui Dumnezeu.**»

Cine este înțelept înțelege că Dumnezeu este cel care cere:

«**Dă-mi problemele tale. Puneți toată încrederea voastră în Mine pentru că Eu am grijă de voi.**»

Frații și surorile care au în ei înțelepciunea, care vine de la Dumnezeu, încetează să mai trăiască plângându-se și caută să își îndrepte toată atenția spre El. Căci, spune Isaia:

„...El a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra lui...” (Is 53,4).

Am observat, de ani de zile, că atunci când vorbesc cu frați sau surori ale căror vieți sunt tulburate, aceștia prezintă întotdeauna un comportament uniform, frazele pe care le rostesc sunt întotdeauna aceleași. Nu contează că au eșuat în anumite domenii foarte importante ale vieții lor, cum ar fi căsătoria sau serviciul; sau că sunt plini de resentimente; sau că nu pot ieși dintr-o situație de păcat, ei spun întotdeauna aceleași lucruri. Fie că sunt foarte diferiți din punct de vedere cultural, fie că provin din diferite straturi sociale, fie că sunt bărbați sau femei, fie că sunt tineri sau bătrâni ca mine, nu contează, în raționamentul lor există o uniformitate absolută a gândirii. De unde provine această uniformitate? Vine din faptul că toți se opun aceluiași adevăr, aceluiași Cuvânt al lui Dumnezeu, așa că toți repetă aceleași minciuni. Minciuni care sunt acceptate în inimi, chiar dacă se afirmă contrariul, nu sunt minciuni originale. Dacă ar fi gânduri originale, ele ar varia foarte mult de la o persoană la alta, de la un loc la altul. În schimb, sunt întotdeauna aceleași minciuni: la Perugia, la Roma, la Milano, în Franța, în Germania, în America, în Asia, peste tot.

Motivul pentru acest fapt este că toate minciunile urmează un număr foarte limitat de linii logice. Să observăm aceste minciuni:

«Dumnezeu nu mai este cu mine, m-a abandonat...»

«Nu am avut nicio șansă în viața mea!...»

«Viața nu mi-a fost niciodată favorabilă!...»

«Nu există nimeni care să mă poată înțelege!...»

«Toată lumea este împotriva mea!...».

Persoanele care le pronunță și-au construit destul de bine pledoaria și se simt foarte îndreptățite, se simt, de asemenea, foarte spirituale și sensibile (de câte ori nu auziți oameni spunând:

«Pentru că sunt o persoană foarte sensibilă!...»),

apoi continuă:

«M-a rănit!...»

«Ar fi trebuit să facă asta celuilalt pentru mine, dar în schimb...!».

Acest mod de a gândi este întotdeauna același, nu există originalitate, deoarece toate minciunile provin dintr-o singură sursă: Satana, tatăl tuturor minciunilor. Satana s-a opus adevărului încă de la începutul lumii și se străduiește în toate felurile ca acesta să nu prindă rădăcini solide în inimile și viețile noastre. Acesta este motivul pentru care niciuna dintre minciunile sale nu este originală: toate au același scop. De îndată ce reușim să refuzăm și să respingem minciuna, pe care Satana ne-o sugerează despre noi înșine, descoperim cu surprindere că resentimentele și plângerile noastre au dispărut.

Abia în acest moment suntem pregătiți să putem asculta și accepta visurile lui Dumnezeu cu privire la viața noastră și suntem gata să ne îndreptăm spre împlinirea lor; acest lucru nu ar fi fost posibil înainte. Totuși, chiar și visurile trebuie supuse discernământului, pentru a ști dacă vin de la Dumnezeu; nu putem accepta orice licărire asupra viitorului, orice viziune, oricât de frumoasă ni s-ar părea, fără un moment îndelung și profund de discernământ. Pentru ca discernământul să ne poată spune că visul vine de la Dumnezeu, este necesar să analizăm dacă acest vis face parte din planul general al lui Dumnezeu; pentru că mi-am jurat că nu voi da nici măcar un gram din timpul meu pentru nimic din ceea ce nu îl glorifică pe Dumnezeu și nu se supune voinței Sale. Aceasta este prima parte a discernământului.

Al doilea este răspunsul afirmativ la următoarele întrebări: ☒

- Acest vis îl preamărește pe Isus Cristos?
- Creează unitate, speranță și viață în poporul lui Dumnezeu?
- Duce la răspândirea Evangheliei?

Dacă visul trece acest test, atunci știu că îi pot da inima mea, pentru că Dumnezeu îl va duce la îndeplinire.

*

Odată ce a fost făcut discernământul, iar visul s-a dovedit a fi corect, trebuie să începem să punem în aplicare visul în sine, chiar dacă nu vedem cum poate fi realizat. Se poate întâmpla să am deja cincizeci, șaptezeci sau optzeci de ani când primesc visul și atunci să gândesc:

«Nu mai am timp să îl pun în aplicare, nici măcar să încep!»

Dar timpul, fraților, nu este necesar. Dacă Dumnezeu ți-a dat un vis, dacă ai credința să te încrezi, atunci, apucă-te de treabă, începe! S-ar putea să nu vezi niciun rezultat concret în timpul vieții tale pământești; s-ar putea să ai doar un rol foarte mic de jucat în împlinirea visului; s-ar putea! Dar, chiar dacă ar fi așa, vreau să te asigur, fratele meu care te îndoiști, că începutul unui vis al lui Dumnezeu, sau al unei viziuni a lui Dumnezeu, nu este un lucru mărunț. Atunci ce ar trebui să faci? Dacă Dumnezeu ți-a dat un vis, trebuie să faci trei lucruri:

- vorbește des despre el,
- proclamă-l cu tărie și convingere, și
- acționează pe baza visului.

Regele David i-a spus profetului Nathan:

„Iată, eu locuiesc în casă de cedru, pe când arca alianței Domnului este într-un cort!” (1Cr 17,1).

Un vis s-a născut în inima regelui: să construiască un templu pentru gloria Domnului. Profetul a acceptat propunerea; dar în aceeași noapte, Domnul i-a vorbit lui Natan:

„Mergi și spune-i lui David, slujitorul meu: «Așa vorbește Domnul: «Nu tu îmi vei construi o casă pentru ca să locuiesc. Căci eu nu am locuit într-o casă din ziua în care l-am scos pe Israel [din Egipt] până în ziua de azi, ci am fost din cort în cort și în sanctuar. Oriunde am mers cu tot Israelul, am spus eu vreun cuvânt unui judecător căruia i-am poruncit să păstorească poporul meu, zicând: ‘De ce nu mi construiți o casă de cedru?’” (1Cr 17,4-6).

Domnul râde de profet, se preface că respinge propunerea lui David, însă din prima întrebare a regelui reiese clar că visul de a construi o casă pentru Domnul este un vis pus în inima regelui de însuși Dumnezeu. Apoi, Domnul chiar încearcă să deturneze întreaga discuție:

„Îi voi umili pe toți dușmanii tăi și te voi face mare. Domnul îți va zidi o casă” (1Cr 17,10).

David, însă, pare să spună:

«Știu, Doamne, dar te rog, pot să-ți construiesc o casă?».

Și Dumnezeu pare să fie mișcat, iar astfel visul devine clar:

„Când ți se vor împlini zilele ca să mergi cu părinții tăi, voi stabili după tine descendența ta, care va fi dintre fiii tăi, și voi întări domnia lui. El îmi va zidi o casă, iar eu îi voi întări tronul pentru totdeauna” (1Cr 11-12).

Iată visul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a sădit în inima regelui, dar acel vis nu era pentru el, era pentru fiul său. Totuși, dacă David l-a primit, David se va apuca de muncă:

„... i-a pus pe cioplitori să cioplească pietre cioplite ca să construiască templul lui Dumnezeu. David a pregătit mult fier pentru cuiele de la ușile porților și pentru scoabe și mult bronz care nu se putea cântări; lemn de cedru fără număr...” (1Cr 22,2-4).

„Și David a făcut mari pregătiri înainte de moartea sa.” (1Cr 22,5).

De fapt, regele a spus:

„Fiul meu Solomón este tânăr și fraged, iar templul care va fi zidit Domnului trebuie să fie mare în faimă și frumusețe printre toate țările; voi face eu pregătirile pentru el” (1Cr 22,5).

Acesta a fost visul lui Dumnezeu, care l-a făcut pe David să lupte pentru împlinirea lui, chiar dacă știa foarte bine că nu-l va construi. Prin urmare, să ascultăm cu atenție și emoție recomandările bătrânului tată visător către tânărul prinț pe cale să devină rege.

„David i-a zis lui Solomón, fiul său: „A fost la inima mea să construiesc o casă pentru numele Domnului Dumnezeului meu. Dar cuvântul Domnului mi-a fost [adresat], zicând: «Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut războaie mari. Nu vei zidi o casă pentru numele meu, căci ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea mea. Iată, ți se va naște un fiu care va fi un om liniștit! Îi voi da liniște din partea tuturor dușmanilor săi de jur împrejur, căci Solomón va fi numele lui. Voi da pace și liniște lui Israel în zilele sale. El va zidi o casă pentru numele meu. El îmi va fi mie fiu, iar eu îi voi fi lui tată. Voi întări tronul lui de domnie peste Israel pentru totdeauna». Acum, fiul meu, Domnul să fie cu tine, ca să ai succes și să construiești casa Domnului Dumnezeului tău, cum a spus despre tine! Numai să-ți dea Domnul pricepere și înțelepciune și să poți să-i poruncești lui Israel să păzească legea Domnului Dumnezeului tău! Atunci vei avea succes, dacă vei avea grijă să împlinești hotărârile și judecățile pe care i le-a poruncit Domnul lui Moise pentru Israel. Fii tare și curajos; nu te teme și nu te înspăimânta! Iată, cu greu am pregătit pentru Casa Domnului o sută de mii de talanți de aur, un milion de talanți de argint, bronz și fier care nu se poate cântări, căci sunt din belșug; am pregătit lemn și pietre, iar tu vei mai adăuga la ele! Ai cu tine mulți muncitori, lucrători și cioplitori în piatră și lemn și toți cei iscușiți în orice lucrare. Aurul, argintul, bronzul și fierul sunt fără număr. Ridică-te și lucrează! Domnul să fie cu tine!” (1Cr 22, 7-16).

Dumnezeu i-a dat visul lui David, dar l-a anunțat că fiul său va fi cel care îl va împlini; David fusese prea sângeros la minte, nu putea fi constructorul. Dar David a fost totuși plin de bucurie și a început pregătirile, adunând materialele necesare „...cu greu...”. Când Solomon i-a urmat tatălui său, totul era pregătit pentru lucrare, iar Solomon a putut să ducă la bun sfârșit visul tatălui său, a putut să construiască templul Domnului. Prin urmare, nu este important dacă ne putem vedea sau nu visul realizat în timpul vieții noastre, important este că am început să îl realizăm.

*

În *Scrisoarea către Evrei* citim acest verset care ar trebui să devină centrul meditației noastre în timpul drumului nostru în Comunitate:

„Prin urmare, și noi, care avem un astfel de nor de martori care ne înconjoară, să îndepărtăm orice povară și păcatul care ne împresoară, să alergăm cu perseverență în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți la Isus, începutul și desăvârșirea credinței, care, în vederea bucuriei ce îi era propusă, a îndurat crucea și, neținând seama de rușinea ei, s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu!” (Evr 12, 1-2).

„...în vederea bucuriei ce îi era propusă...”

acesta a fost visul lui Isus. Observați cum se spune despre el că:

„...a îndurat crucea și, neținând seama de rușinea ei...”

iar despre noi:

„...să alergăm cu perseverență în lupta care ne stă înaintea...”

Prin urmare, și noi suntem chemați, asemenea Bisericii pauline, să devenim:

„...imitatorii lui Dumnezeu...” (Ef 5,1).

Imitatori ai lui Dumnezeu, deci ai lui Isus, cu toate consecințele:

„Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze!” (Mt 16,24).

Dar nu suntem singuri:

„...avem un astfel de nor de martori care ne înconjoară...”, spune textul Scrisorii.

Să ne gândim pentru o clipă la toți bărbații și femeile care ne-au precedat în credință: și ei au fost vizatori. Ioan Botezătorul a avut un vis: să conducă inimile părinților înapoi la Domnul. Ilie a avut un vis: să reunească națiunea încă o dată. David a avut un vis, dincolo de acela de a construi templul Domnului, de a readuce laolaltă toate triburile lui Israel ca un popor unit și puternic. Și așa mai departe...

Să ne amintim că acești sfinți din Vechiul Testament nu l-au văzut niciodată pe Isus la lucru în lucrarea Sa finală; nu au fost umpluți cu Duhul Sfânt la Rusalii sau la Botez; nu au cunoscut revelația completă a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu; totuși, ei au mișcat istoria. Ei au schimbat lucruri, care erau imposibil de schimbat. Șansele de nereușită erau incredibil de mari, dar urmându-și visul au dat jos imperii, cu puterea credinței născute din visul lor, visul sugerat lor de Dumnezeu. Noi putem face același lucru. Cu condiția ca un vis al lui Dumnezeu să fie viu în noi. Care este visul nostru? Care este visul meu?

Visul meu, cel puțin parțial, vi-l pot dezvălui: visez la răspândirea rapidă a vestirii Evangheliei în inimile tuturor fraților mei, care, deși au fost botezați, nu cred, nu văd, nu aud, nu visează, poate că nu mai sunt vii și așteaptă viața lui Isus.

Visez la o Reînnoire îndrăzneată, curajoasă, docilă față de Cuvântul lui Dumnezeu, curată și puternică, care să înceapă marea răscumpărare împotriva opresiunii necredinței, a raționalismului orb și viclean, împotriva forței obtuze a Lumii care nu seamănă decât durere și moarte. Îl visez pe Cristos care ni se dăruiește, pentru ca noi să îl putem duce tuturor oamenilor care încă trăiesc în umbra morții.

Visez la o Biserică formată din cler și laici, frumoasă, strălucitoare, fără pată și fără riduri, gata să meargă cu bucurie și entuziasm pentru a-și îndeplini misiunea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o: să fie lumina lumii. Visez la cea mai mare lucrare de evanghelizare pe care lumea a cunoscut-o vreodată.

Visez la o comunitate Magnificat, încrezătoare în Dumnezeu, plină de entuziasm și dragoste pentru Cel care atât de mult ne-a iubit, care crește în

„...vârstă, har și frică de Dumnezeu”.

Și în acest cadru: multe alte visuri... Visuri mai mici, pentru mine, visuri particulare, foarte dulci, tandre, uneori emoționante, dar întotdeauna puternice, visuri ale lui Dumnezeu. Unul dintre acestea vi-l spun: vreau să fiu capabil să trăiesc o viață în care să pot spune într-o zi, parafrazându-l pe Sfântul Paul:

„El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru acela care a murit și a înviat pentru ei” (2Cor 5,15).

„Un roi atât de mare de martori” a făcut deja acest lucru, să viseze, să creadă și să acționeze. Tu și cu mine împreună o putem face acum. Gândiți-vă la visele Sfântului Benedict, ale Sfântului Francisc și ale atâtor alții, ei au fost asemenea nouă, au știut cum să viseze, să creadă și să acționeze și acum sunt în gloria lui Dumnezeu și ne așteaptă. Să încetăm să ne considerăm mici și neînsemnați: suntem plini de Duhul lui Dumnezeu și Cuvântul Său locuiește în inimile noastre.

Să credem această realitate! Să ignorăm minciunile! Să proclamăm adevărul nostru: Sunt un fiu al Dumnezeului Celui Viu!... Sunt o fiică a Dumnezeului Celui Viu!... Eu pot face tot ceea ce Scriptura îmi spune că pot face, pentru că Dumnezeu este cu mine!

Să credem acest lucru din toată inima și munții se vor mișca! Să-L lăsăm pe Dumnezeu să se miște, plutind deasupra noastră; să-L lăsăm pe Dumnezeu să viseze cu privire la misiunea noastră și vom fi victorioși! Pentru a face acest lucru, însă, trebuie să alungăm toate „zgomotele” din mintea noastră; trebuie să alungăm toate vocile care ne spun:

«Nu vei reuși niciodată!... Nu va merge!... Nu se va întâmpla!... Este imposibil!... Nu ai suficienți bani!... Nimeni nu te va crede!... Aceste lucruri sunt prostii!...».

Toate aceste afirmații, fraților, sunt minciuni! Să lăsăm deoparte „zgomotul” și să începem, în schimb, să-L ascultăm doar pe Dumnezeu. Dumnezeu care ne spune:

«Curaj, fiule, o poți face... Tu, fiică, o poți face... Poți face toate lucrurile prin mine, pentru că Eu sunt Domnul și Eu te voi face puternic...».

Dumnezeu este cel care ne spune prin profetul Aggeu:

„Acum, fii tare, Zorobabél... fii tare, Iósue,...fii tare, popor întreg din țară... și lucrați! Căci Eu sunt cu voi – oracolul Domnului Sabaót ... Duhul meu rămân în mijlocul vostru. Nu vă temeți!».” (Aggeu 2,4-5).

Nouă ne spune astăzi:

«...Curaj popor întreg al Comunității... Eu sunt cu voi ... Duhul meu este cu voi ... nu vă temeți, pentru că Eu sunt Dumnezeul vostru».

*

După cum am văzut, *Scrisoarea către Evrei* ne îndeamnă cu tărie:

„...să îndepărtăm orice povară și păcatul care ne împresoară”.

Dar care păcat? Păcatul necredinței. Necredința ne asediază, încearcă să ne umple mintea cu „zgomot”, cu zvonuri și îndoieli, ne împinge să ne abandonăm visurile. Necredința este ca frații lui

Iosif. Iosif a avut două visuri și le-a spus că erau visuri de la Dumnezeu, dar frații lui nu au vrut să accepte acele visuri și l-au urât.

„Ei l-au văzut de departe și, înainte ca el să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare. Ei au zis unul către altul: „Iată, vine visătorul acesta!. Acum, haideți să-l ucidem, să-l aruncăm într-o fântână...” (Gn 37,18-20).

Ei au încercat, dar nu au putut ucide visul lui Dumnezeu. Necredința urăște visurile lui Dumnezeu, inima necredinței este inima unui ucigaș.

Necredința vrea ca noi să ascultăm minciunile! Atunci să ne lepădăm de necredință; să lăsăm deoparte scuzele pentru a nu face ceea ce e de făcut și plângerile despre cât de greu este să slujim Domnului; să ascultăm în schimb Cuvântul iubitor al lui Dumnezeu. Tu, frate, care ascuți, mai visezi încă? Și tu soră? Sau visul tău a murit deja? Ai ținut torța visului tău aprinsă sau ai lăsat-o să lăncezească în sterilitatea legii sau în mocirla necredinței, iar acum s-a stins?

Poate că ai trecut de vârsta de treizeci și cinci de ani și spui în inima ta:

«Nu se va împlini!...nu se va întâmpla niciodată».

Ei bine! Frate, dacă ai nevoie de exemplul meu, îți spun că eu încă mai visez, slavă Domnului, la venerabila mea vârstă, și vreau să continui să o fac, și mă rog lui Dumnezeu să o pot face zi de zi până în acea zi fericită când voi părăsi în sfârșit acest pământ în pace. Ba mai mult, sper cu ardoare că cele mai mari visuri le voi împlini cu ultima suflare, și că cineva dintre voi va fi alături de mine, cineva care să adune fragmentele, să le pună împreună și să continue drumul cu ele pentru gloria lui Cristos și a Bisericii sale. Ne vom revedea în Paradis... sper.

Voi, fraților, aveți în voi puterea de a-L asculta pe Dumnezeu și de a produce, cu harul Său, tot ceea ce Dumnezeu vă va sugera. Singurul lucru care vă va putea opri este necredința voastră, inerția voastră în a acționa, în a vă realiza visurile, lipsa voastră de perseverență în a trăi în compania lor. Nimic altceva nu vă poate opri. Diavolul nu vă poate opri visurile, el nu vă poate opri, Lumea nu vă poate opri, nimeni nu vă poate opri, doar voi vă puteți opri: singuri! Dacă veți crede în visul lui Dumnezeu, dacă îl veți mărturisi deschis, dacă veți acționa în consecință, tot ceea ce ați visat va deveni realitate. Și va fi victorie.

Victoria voastră și victoria lui Dumnezeu.

***